

Nieuwsbrief - GZR Updates 2024-19

Nummer 19, 2024

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1075](#) 12-07-2024

Zorgmachtiging. Medische verklaring zonder persoonlijk onderzoek psychiater.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1076](#) 12-07-2024

Onafhankelijkheid van psychiater die medische verklaring opstelt ten behoeve van zorgmachtiging (art. 5:7 Wvvgz).

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:10060](#) 25-09-2024

Geschil over nazorg en klachten patiënten na beëindiging samenwerking.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:5349](#) 14-08-2024

Om redenen van privacy kan het blokkeringsrecht worden ingeroepen, niet vanwege formele of inhoudelijke bezwaren tegen een deskundigenrapport.

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2024:2233](#) 27-05-2024

Voortzetting crisismaatregel. Betrokkene ter zitting verwijderd wegens ernstige bedreigingen richting aanwezige arts.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4955](#) 15-05-2024

Wvvgz. Zorgmachtiging. Verplichte antipsychotische medicatie niet proportioneel.

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie ziekenhuizen](#) 26-04-2024

Ziekenhuis heeft ten onrechte niet aan bewaarplicht voldaan.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Voortzetting crisismaatregel. Betrokkene ter zitting verwijderd wegens ernstige bedreigingen richting aanwezige arts.

Voortzetting crisismaatregel. Betrokkene ter zitting verwijderd wegens ernstige bedreigingen richting aanwezige arts.

Feiten

Betrokkene lijdt aan een psychische stoornis, in de vorm van schizofreniespectrum- en andere psychotische stoornissen en bipolaire stemmingsstoornissen. Betrokkene is door middel van een crisismaatregel opgenomen na een manisch-psychotische episode waarbij sprake was van boosheid, dreigend gedrag, wanen en achterdocht. De officier van justitie heeft op 23 mei 2024 een verzoek ingediend tot voortzetting van een crisismaatregel voor betrokkene.

Zitting

De mondelinge behandeling vond plaats op het verblijfadres van betrokkene. Daarbij is naast betrokkene (bijgestaan door een advocaat) ook gehoord de psychiater en een (andere) arts.

De rechtbank heeft de arts vragen gesteld en verzocht een standpunt in te nemen. Betrokkene heeft de arts verbaal bedreigd. De rechtbank heeft betrokkene daarna uit de kamer waar de zitting plaatsvond gezet, naar zijn kamer gebracht en betrokkene is niet meer teruggekeerd. De rechtbank heeft de zitting zonder aanwezigheid van betrokkene voortgezet.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat betrokkene lijdt aan een ernstige psychische stoornis die leidt tot onmiddellijk dreigend ernstig nadeel. De rechtbank oordeelt dat een deel van de in de crisismaatregel genoemde zorg noodzakelijk is om dit ernstige nadeel af te wenden.

De rechtbank verleent de machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel voor drie weken. De verplichte zorg omvat onder meer medicatietoediening, beperking van bewegingsvrijheid, insluiting, toezicht, en onderzoek aan kleding of lichaam. De afgewezen verplichte

zorg betreft kort gezegd het toedienen van vocht en voeding en het controleren op de aanwezigheid van gedragsbeïnvloedende middelen. Deze zorgvormen worden niet noodzakelijk geacht.

mr. S. Snelder

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 27-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2024:2233

Zaaknummer: 194977

Rechters: G.J. Baken

Advocaten: B. Hiemstra

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wvggz. Zorgmachtiging. Verplichte antipsychotische medicatie niet proportioneel.

Betrokkene woont op een camping, ontvangt ambulante hulp en weigert depotmedicatie. Zorgmachtiging afgewezen. Geen sprake van zodanig ernstig nadeel dat een zorgmachtiging noodzakelijk en proportioneel is.

Feiten

Op 30 april 2024 heeft de officier van justitie een verzoekschrift ingediend voor een zorgmachtiging voor betrokkene. Betrokkene is bekend met verslavingsproblematiek en lijdt aan psychotische stoornissen. Hij verbleef eerder in een penitentiair psychiatrisch centrum (PPC) waar antipsychotische medicatie werd gestart. Sinds zijn ontslag woont betrokkene op een camping, ontvangt hij vrijwillig ambulante hulp en weigert hij de depotmedicatie.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat op dit moment geen sprake is van zodanig ernstig nadeel dat het toewijzen van de zorgmachtiging noodzakelijk en proportioneel is. Betrokkene vertoont geen agressie zolang hij op een rustige en niet dwingende manier wordt benaderd. De rechtbank betreft bij haar oordeel dat de psychiater heeft gezien dat betrokkene positief heeft gereageerd op de antipsychotische medicatie die hem in het PPC in depotvorm is verstrekt. Desondanks is de rechtbank van oordeel dat het onder dwang toedienen hiervan op dit moment niet proportioneel is gelet op de hiervoor geschetste problematiek welke volgens de psychiater niet met behulp van een zorgmachtiging is te verhelpen.

De rechtbank wijst het verzoek om een zorgmachtiging af.

mr. S. Snelder

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4955

Zaaknummer: C/10/678153 / FA RK 24-3265

Rechters: H.I. Kernkamp-Maathuis

Advocaten: D. van den Broek

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ziekenhuis heeft ten onrechte niet aan bewaarplicht voldaan.

Een patiënte heeft zich genoodzaakt gezien een second opinion in het buitenland te laten verrichten omdat het ziekenhuis haar medisch dossier niet heeft bewaard. De kosten daarvan en van een eventuele hersteloperatie wil zij vergoed hebben van het ziekenhuis. De commissie verklaart de klacht gegrond maar wijst de vordering tot schadevergoeding af wegens het ontbreken van causaal verband.

Feiten

Een patiënte is in 2009 en in 2010 in het ziekenhuis aan haar neus geopereerd in verband met ademhalingsproblemen en scheefstand van de neus. Omdat haar klachten nadien niet verminderden is zij ongeveer vier keer terug geweest bij de chirurg die de operaties heeft verricht. De chirurg nam haar niet serieus, zodat patiënte zich vervolgens heeft gewend tot twee andere artsen die geen operatie wilden uitvoeren zonder eerst haar medisch dossier te hebben ingezien. Op 20 april 2023 heeft patiënte haar medisch dossier bij het ziekenhuis opgevraagd. Het ziekenhuis heeft haar toen meegedeeld overgegaan te zijn van papieren dossiers naar digitale dossiers en niet meer te beschikken over het papieren dossier. Haar papieren dossier was om onbekende reden niet gedigitaliseerd. Patiënte heeft het ziekenhuis laten weten dat zij naar het buitenland wilde voor een second opinion en dat zij de daarmee gepaard gaande kosten van het ziekenhuis wilde vorderen. Als zij de beschikking had kunnen hebben over haar medisch dossier zou de second opinion immers niet nodig zijn geweest. Als een second opinion en een hersteloperatie in het buitenland uitgevoerd moeten worden dan vordert patiënte een schadevergoeding van € 15.000. Als de operatie in Nederland wordt uitgevoerd dan vordert patiënte een schadevergoeding van € 10.000.

Het ziekenhuis beschikt niet meer over het medisch dossier, ondanks dat alles in het werk is gesteld om dat dossier alsnog te vinden. Het ziekenhuis heeft voor het zoekraken van het dossier schriftelijk zijn excuses en een geldbedrag aangeboden. Dat bedrag is door patiënte

niet geaccepteerd, waardoor dat aanbod is komen te vervallen. Om patiënte tegemoet te komen heeft de chirurg die haar destijds heeft geopereerd zich ingespannen om dezelfde informatie te verstrekken die zij zou hebben gekregen wanneer het dossier niet was zoekgeraakt. Het ziekenhuis ziet niet in dat en waarom patiënte schade heeft geleden door niet te kunnen beschikken over haar medisch dossier. De schadevergoeding die wordt gevraagd, staat bovendien niet in verhouding tot (de kosten van) een second opinion. Bovendien valt niet uit te sluiten dat haar zorgverzekeraar een second opinion zal vergoeden. Daarnaast kan een eventuele vervolgbehandeling niet voor rekening van het ziekenhuis komen, omdat van aansprakelijkheid van het ziekenhuis voor een medische fout niet is gebleken. Tot slot wijst het ziekenhuis erop dat patiënte moet voldoen aan haar schadebeperkingsplicht: een second opinion en eventuele vervolgbehandeling zouden namelijk in Nederland kunnen plaatsvinden.

Oordeel

De commissie overweegt dat artikel 7:454 lid 3 BW het ziekenhuis de verplichting oplegt om het medisch dossier van een door hem behandelde patiënt gedurende twintig jaren te bewaren, te rekenen vanaf het tijdstip waarop de laatste wijziging in het dossier heeft plaatsgevonden, of zoveel langer als redelijkerwijs uit de zorg van een goed hulpverlener voortvloeit. Tussen partijen staat vast dat het ziekenhuis niet meer beschikt over het (papieren) medisch dossier. Toen patiënte haar medisch dossier op 20 april 2023 bij het ziekenhuis opvroeg, was die bewaartermijn nog niet verstreken. Het ziekenhuis heeft in strijd gehandeld met artikel 7:454 lid 3 BW door niet meer de beschikking te hebben over het medisch dossier van patiënte, terwijl de wettelijke bewaringstermijn nog niet was verstreken. Met betrekking tot de gevorderde schadevergoeding overweegt de commissie dat de enkele overtreding van artikel 7:454 BW patiënte nog geen aanspraak geeft op een schadevergoeding. De gevorderde schade dient het gevolg te zijn van het niet voldoen aan de wettelijke bewaarplicht. De commissie overweegt in dat verband dat uit de gestelde feiten blijkt dat de gestelde schade enkel kan voortvloeien uit de (mogelijk niet zorgvuldig uitgevoerde) operaties in 2009 en 2010 en niet uit het wegraken van het medisch dossier. Het al dan niet aanwezig zijn van dit dossier heeft in beginsel geen invloed op de vraag of voormelde ingrepen indertijd overeenkomstig de toen geldende professionele standaard zijn uitgevoerd. Dat zal feitelijk (en medisch) vastgesteld moeten worden door middel van een second opinion dan wel één of meer nieuwe ingrepen. Pas daarna kan worden beoordeeld of er een grond is om het ziekenhuis aansprakelijk te stellen voor eventueel medisch onzorgvuldig handelen in 2009 en/of 2010. De commissie komt dan ook tot de conclusie dat het causale verband tussen het wegraken van het medisch dossier van patiënte en de door patiënte gevorderde schade ontbreekt. De commissie verklaart de klacht gegrond en wijst het verzoek tot

schadevergoeding af.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 26-04-2024

Zaaknummer: 234886/254138

RECHTSPRAAK

Onafhankelijkheid van psychiater die medische verklaring opstelt ten behoeve van zorgmachtiging (art. 5:7 Wvggz).

Onafhankelijkheid van psychiater die medische verklaring opstelt voor zorgmachtiging (art. 5:7 Wvggz). Betekenis van (duur en intensiteit van) eerdere behandelrelatie. Betekenis van rechtspraak in het kader van de Wet Bopz (oud).

Feiten

Ten aanzien van betrokkene zijn verschillende aansluitende zorgmachtigingen verleend. In november 2023 heeft de officier van justitie verzocht om een nieuwe zorgmachtiging voor twaalf maanden. Tijdens de mondelinge behandeling heeft betrokkene gesteld dat deze psychiater niet onafhankelijk was, omdat hij in het verleden haar behandelend psychiater was geweest. De advocaat van betrokkene betoogde dat de medische verklaring niet voldeed aan de vereisten van de Hoge Raad en verzocht om de behandeling aan te houden voor een nieuwe verklaring. De rechtbank heeft de zorgmachtiging verleend en geoordeeld dat de medische verklaring voldoende was, ondanks dat de psychiater betrokkene niet persoonlijk had gesproken.

Oordeel

De Hoge Raad overweegt dat artikel 5:7 Wvggz zo zou moeten worden uitgelegd dat minimaal één jaar moet zijn verstreken sinds het einde van de behandelrelatie en het onderzoek van de psychiater ten behoeve van de medische verklaring. De Hoge Raad verwijst daarbij naar de arresten van 5 juni 2020, 2 oktober 2020 en 16 juli 2021.

Hoewel er meer dan een jaar verstreken was, diende de rechtbank ook rekening te houden met de duur en intensiteit van de vroegere behandelrelatie.

Daarnaast verwijst de Hoge Raad naar de wetsgeschiedenis van artikel 5:7 Wvggz, waarin het belang van 'onafhankelijke, onpartijdige en behoorlijke besluitvorming over verplichte zorg' wordt onderstreept en is aangegeven dat op dit punt aansluiting moet worden bezocht

bij de Wet Bopz (oud) en de jurisprudentie daarover. De Hoge Raad overweegt dat derhalve en met oog op de Wet Bopz (oud) en jurisprudentie daarover ook voor de Wvggz de duur en intensiteit van de vroegere behandelrelatie met de psychiater van belang is voor de vraag of sprake is van een onafhankelijke psychiater. De Hoge Raad overweegt dat ook indien de psychiater ten minste één jaar geen zorg heeft verleend aan de betrokkene, concrete feiten en omstandigheden die de betrokkene aanvoert over de vroegere behandelrelatie – in het bijzonder de duur en de intensiteit daarvan – kunnen meebrengen dat de psychiater niet kan worden aangemerkt als onafhankelijk psychiater als bedoeld in artikel 5:7 Wvggz.

De Hoge Raad oordeelt dat de rechtbank niet ongemotiveerd voorbij had kunnen gaan aan de bezwaren van betrokkene dat de psychiater niet kon worden aangemerkt als onafhankelijk psychiater.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank Limburg van 1 december 2023 en wijst de zaak terug.

mr. S. Snelder

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-07-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1076

Zaaknummer: 24/00740

Rechters: M.V. Polak, T.H. Tanja-van den Broek, A.E.B. ter Heide, F.R. Salomons en K. Teuben

Advocaten: G.E.M. Later

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geschil over nazorg en klachten patiënten na beëindiging samenwerking.

Geschil over financiële en medische afwikkeling van nazorg en klachten van patiënten tussen plastisch chirurg en behandelcentrum waar hij heeft gewerkt. De voorzieningenrechter oordeelt dat de chirurg en zijn praktijkvennootschap de patiënten die hij heeft behandeld nazorg moeten verlenen, onder de in de beslissing opgenomen voorwaarden. De vordering om hen te gebieden klachten van patiënten af te handelen wordt afgewezen, net als het verbod tot het doorverwijzen van patiënten. De tegenvordering om een bedrag aan de plastisch chirurg en zijn praktijkvennootschap te betalen, wordt ook afgewezen.

Feiten

Een plastisch chirurg heeft gewerkt in het behandelcentrum van FlexClinics, een zelfstandig behandelcentrum dat is gespecialiseerd in orthopedische en plastische chirurgie. Met ingang van 1 juli 2021 is een overeenkomst van opdracht tot stand gekomen tussen FlexClinics als opdrachtgever en de vennootschap van de plastisch chirurg als opdrachtnemer. Opdrachtnemer stelt zich voor de duur van de overeenkomst beschikbaar om medisch-specialistische zorg op het gebied van plastische chirurgie te verrichten voor eigen rekening en risico. De overeenkomst van opdracht is per 1 januari 2024 beëindigd. Daarna is een geschil ontstaan over de financiële en medische afwikkeling van nazorg (heroperaties en na-correcties) en klachten van patiënten die door de plastisch chirurg zijn behandeld.

Geschil

FlexClinics verzoekt de rechtbank om de plastisch chirurg te veroordelen om aan de patiënten die door hem zijn behandeld nazorg te verlenen, met inbegrip van heroperaties en na-correcties. Verder wordt gevorderd de klachten af te handelen van de patiënten die de

plastisch chirurg heeft behandeld en een verbod tot het doorverwijzen van patiënten naar FlexClinics.

De plastisch chirurg heeft een tegenvordering ingesteld; hij wil een vergoeding.

Oordeel

De vraag of de plastisch chirurg op grond van de overeenkomst van opdracht kan worden verplicht om de patiënten die door hem zijn behandeld nazorg te verlenen, met inbegrip van heroperaties en na-correcties, beantwoordt de voorzieningenrechter bevestigend. Niet ter discussie staat dat in artikel 6.7 van de overeenkomst van opdracht onder 'Opdrachtnemer', de plastisch chirurg moet worden begrepen. Hij heeft, in lijn met de tekst van die overeenkomst, op de zitting ook erkend dat hij medisch verantwoordelijk is voor de patiënten die hij bij FlexClinics heeft geholpen, ook na beëindiging van de overeenkomst van opdracht. Hij verklaart die verantwoordelijkheid ook te hebben genomen en dat hij alleen in uitzonderlijke gevallen (bijvoorbeeld als het medisch niet verantwoord is of de relatie met de patiënt is verstoord), kan besluiten om de nazorg niet te leveren.

Voor zover de plastisch chirurg heeft aangevoerd dat FlexClinics geen belang heeft bij haar vordering, omdat alle genoemde patiënten met problemen zijn geholpen, slaagt dat verweer niet. De plastisch chirurg heeft weliswaar betwist dat bij de vijf patiënten die FlexClinics noemt sprake is van spoedeisendheid, maar van een van deze ontevreden patiënten is niet weersproken dat de plastisch chirurg de patiënt naar FlexClinics heeft verwezen toen deze niet wilde bijbetalen voor nazorg. Daarnaast is een andere patiënt met een vraag over de datum van de na-correctie doorverwezen naar FlexClinics. FlexClinics heeft dus belang bij haar vordering, omdat de plastisch chirurg in elk geval deze twee patiënten feitelijk (nog) geen nazorg heeft verleend en deze patiënten zich vervolgens komen beklagen bij FlexClinics. Dat aan andere patiënten wel nazorg is verleend doet daaraan niet af.

Nu in deze procedure niet kan worden vastgesteld dat de plastisch chirurg (na verrekening) nog een bedrag van FlexClinics te vorderen heeft, wordt het verzoek om de verplichtingen te mogen opschorten afgewezen. Partijen verschillen aanzienlijk van mening over verschillende punten, terwijl in een kortgedingprocedure als deze geen ruimte is voor nader onderzoek naar de feiten. Omdat het aannemelijk is dat de rechter in een bodemprocedure zal oordelen dat de plastisch chirurg een aanzienlijke vergoeding zal moeten betalen voor het annuleren van voor hem gereserveerde operatiekamers begin 2024, kan er niet van worden uitgegaan dat hij na verrekening nog een noemenswaardig bedrag van FlexClinics tegoed zal hebben. Om die reden kan de plastisch chirurg zijn verplichting tot het leveren van nazorg niet opschorten.

FlexClinics vordert om de plastisch chirurg te gebieden de klachten af te handelen van de

patiënten die hij gedurende de overeenkomst van opdracht heeft behandeld. Deze vordering zal worden afgewezen. Vast staat namelijk dat FlexClinics een aansprakelijkheidsverzekering heeft afgesloten met het oog op de behandelingen en dat alleen onder omstandigheden aansprakelijkheid van de plastisch chirurg aan de orde komt. Dat FlexClinics de afhandeling van klachten verzorgt, ligt dan ook voor de hand. FlexClinics heeft op de zitting bovendien bevestigd dat de klachtprocedure via haar loopt.

Vast staat dat de plastisch chirurg zelf diverse patiënten na afloop van de overeenkomst van opdracht nazorg heeft geleverd. Voorshands lijkt het erop dat het merendeel van de doorverwijzingen zag op klachten die door FlexClinics zelf afgehandeld moesten worden. Het ging daarbij bijvoorbeeld om patiënten die geen nazorg maar financiële compensatie vroegen. Daarnaast mocht de plastisch chirurg een patiënt naar FlexClinics doorverwijzen voor creditering van een aanbetaling, omdat de operatie niet was doorgedaan. Voor zover FlexClinics stelt dat de plastisch chirurg alleen mag doorverwijzen als partijen daar onderling afspraken over hebben gemaakt, kan dat standpunt – zonder nadere motivering – niet worden gevolgd. Omdat is afgesproken dat de nazorg in een kliniek van FlexClinics dient plaats te vinden, ligt het voor de hand dat FlexClinics ook het contact verzorgt met patiënten die om nazorg vragen. Uit het vorenstaande volgt dat FlexClinics geen althans onvoldoende belang heeft bij een verbod op doorverwijzing, zodat een dergelijk verbod niet zal worden opgelegd.

Het is voor de rechtbank onduidelijk wie onderaan de streep een vordering op wie heeft. In kort geding kan dit niet worden vastgesteld. De beoordeling van de hoogte van de vorderingen over en weer (voor zover niet erkend) is aan de bodemrechter. Daarnaast is ook niet gebleken van omstandigheden die meebrengen dat uit hoofde van onverwijlde spoed een onmiddellijke voorziening op dit punt is vereist. Aan een afweging van de belangen van partijen en de vraag naar het risico van onmogelijkheid van terugbetaling, mocht de bodemrechter anders beslissen, komt de voorzieningenrechter daarom ook niet toe. Deze vordering in reconventie wordt afgewezen.

mr. C.W.M. Verberne

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 25-09-2024
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:10060
Zaaknummer: C/15/354935 / KG ZA 24-423
Rechters: A.J. Wolfs
Advocaten: C. de Bruin en A.W. Hooijen
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zorgmachtiging. Medische verklaring zonder persoonlijk onderzoek psychiater.

Wvggz. Zorgmachtiging. Artikel 6:4 Wvggz. Was medisch onderzoek in fysieke aanwezigheid van betrokkene redelijkerwijs niet mogelijk? Cassatie na terugwijzing (HR 15 september 2023, ECLI:NL:HR:2023:1220, GZR 2023-0325).

Feiten

Na terugverwijzing door de Hoge Raad bij beschikking van 15 september 2023 (ECLI:NL:HR:2023:1220, GZR 2023-0325) heeft de rechtbank bij beschikking van 22 november 2023 een zorgmachtiging verleend. Kern van deze zaak is de vraag of een medisch onderzoek in fysieke aanwezigheid van betrokkene redelijkerwijs niet mogelijk was.

De rechtbank heeft bij de toewijzing van de zorgmachtiging de medische verklaring van de psychiater van januari 2023 betrokken. Uit die medische verklaring blijkt dat een persoonlijk onderzoek niet mogelijk was omdat de psychiater betrokkene niet heeft kunnen onderzoeken doordat betrokkene op 21 en 22 december 2022 de deur niet open heeft gedaan, ondanks voorafgaande schriftelijke informatie.

Er was vervolgens informatie over betrokkene verkregen van omwonenden, een zus en een bewindvoerder. Deze informatie is ten grondslag gelegd aan het oordeel van de rechtbank dat de medische verklaring voldoende actueel was en dat is voldaan aan de vereisten voor het verlenen van verplichte zorg

Betrokkene was niet aanwezig op de zitting van 1 november 2023 en had zijn advocaat gemachtigd om namens hem standpunt in te nemen. De rechtbank komt uiteindelijk tot het oordeel dat voldaan is aan de vereisten die aan een medische verklaring kunnen worden gesteld.

Oordeel

De Hoge Raad overweegt dat de omstandigheden van deze kwestie het oordeel van de rechtbank dat een medisch onderzoek in fysieke aanwezigheid van betrokkene redelijkerwijs niet mogelijk was, niet dragen. De Hoge Raad overweegt in het bijzonder dat uit de omstandigheden niet kan worden afgeleid dat betrokkene daadwerkelijk niet thuis was tijdens het bezoek van de psychiater. Dit te meer nu hij telefonisch op de zitting van 1 november 2023 heeft aangegeven dat hij niet op de hoogte was van het bezoek, de schriftelijke informatie over het bezoek niet had ontvangen en destijds wisselend bij vrienden verbleef.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank van 22 november 2023 en wijst de zaak terug.

mr. S. Snelder

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-07-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1075

Zaaknummer: 24/00631

Rechters: M.J. Kroeze, C.E. du Perron en C.H. Sieburgh

Advocaten: G.E.M. Later

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Om redenen van privacy kan het blokkeringsrecht worden ingeroepen, niet vanwege formele of inhoudelijke bezwaren tegen een deskundigenrapport.

Vervolg op GZR 2022-0204. Een vrouw vordert een verklaring voor recht dat haar voormalige tandartsen aansprakelijk zijn. Het rapport van de door de rechtbank benoemde deskundige neemt de rechtbank tot uitgangspunt bij de beoordeling van de verwijten. De bezwaren van de vrouw tegen het deskundigenrapport passeert de rechtbank, waaronder het bezwaar dat zij niet in de gelegenheid is gesteld van haar blokkeringsrecht gebruik te maken. Bij de beoordeling van de verwijten laat de rechtbank de behandelwens van de vrouw, haar (beperkte) budget en haar eigen keuze om de behandeling elders voort te zetten meewegen. De rechtbank wijst de vorderingen af.

Feiten

Een vrouw vordert een verklaring voor recht dat haar voormalige tandartsen aansprakelijk zijn. Volgens haar hebben zij hun zorg- en informatieplicht geschonden. De vrouw baseert haar verwijten op verschillende tandheelkundige visies, waaronder een gezamenlijk tot stand gekomen deskundigenbericht. Om verschillende redenen oordeelt de rechtbank dat het bewijs van de door de vrouw gestelde – en door de tandartsen betwiste – tekortkomingen met de verschillende tandheelkundige visies niet is geleverd, en de rechtbank overweegt behoefte te hebben aan voorlichting door een nieuw in te schakelen deskundige.[1] In het tweede tussenvonnissen benoemt de rechtbank vervolgens de deskundige.[2]

Het definitieve deskundigenrapport is thans beschikbaar. De vrouw stelt zich op het standpunt dat aan het rapport zwaarwegende formele en inhoudelijke gebreken kleven en dat het niet kan worden gebruikt bij de verdere beoordeling van de zaak. Zij stelt dat zij onvoldoende in de gelegenheid is gesteld van haar blokkeringsrecht gebruik te maken, dat de

deskundige heeft nagelaten in het rapport een overzicht te geven van geraadpleegde stukken, dat de deskundige niet alle vragen (volledig) heeft beantwoord, dat de deskundige zijn bevindingen en conclusies ondeugdelijk heeft onderbouwd en gemotiveerd, en dat het rapport tegenstrijdigheden bevat. Volgens de vrouw moet een nieuwe deskundige worden benoemd. Met de bezwaren van de vrouw gaat de rechtbank in dit vonnis aan de slag.

Oordeel

De rechtbank schetst eerst het toetsingskader. De bevindingen van een door de rechtbank benoemde deskundige zijn in beginsel leidend bij de verdere beoordeling van de zaak. Een dergelijk rapport dient wel op zorgvuldige wijze tot stand te zijn gekomen. De motivering en conclusies van de deskundige moeten deugdelijk zijn onderbouwd en voortvloeien uit de door hem in het rapport vermelde gegevens. Het uitgangspunt dat het rapport leidend is voor de verdere beoordeling kan uitzondering lijden indien die motivering ondeugdelijk is of indien er sprake is van andere zwaarwegende en steekhoudende bezwaren ten aanzien van de wijze van totstandkoming of de inhoud van het rapport.

Van dergelijke zwaarwegende steekhoudende formele of inhoudelijke bezwaren is naar het oordeel van de rechtbank echter geen sprake.

Ten aanzien van het blokkeringsrecht stelt de rechtbank voorop dat het blokkeringsrecht ex artikel 7:464 lid 2 BW meebrengt dat als iemand medisch wordt beoordeeld (mede) in opdracht van een ander, de beoordelend arts deze persoon de mogelijkheid moet geven om te beslissen of de medische gegevens die in het kader van die beoordeling worden gegenereerd aan de (mede)opdrachtgever van die beoordeling mogen worden verstrekt of dat de betrokkene *de bescherming van zijn privacy* laat prevaleren en het verstrekken van die medische gegevens daarom blokkeert.[3] In dit geval heeft de vrouw niet gesteld dat zij om redenen van privacy het rapport zou hebben geblokkeerd indien zij hiertoe de gelegenheid zou hebben gehad. De vrouw is het niet eens met de wijze van totstandkoming van het rapport en evenmin met de eindconclusies en bevindingen van de deskundige. Dat is echter geen geldige reden waarvoor het blokkeringsrecht kan worden ingeroepen, aldus de rechtbank. Bovendien zou gebruikmaking van het blokkeringsrecht bewijsrechtelijke consequenties voor de vrouw hebben gehad en in beginsel niet hebben geleid tot het benoemen van een nieuwe deskundige. Kortom, zo sluit de rechtbank af, het onvoldoende in staat zijn geweest tot het uitoefenen van haar blokkeringsrecht, wat daar verder ook van zij, leidt in dit geval niet tot het terzijde stellen van het rapport.

De rechtbank bespreekt daarna de overige bezwaren van de vrouw, en gaat in geen ervan mee. Het deskundigenrapport is bruikbaar voor de verdere beoordeling van de zaak, de rechtbank

neemt de conclusies en bevindingen over, en beoordeelt vervolgens inhoudelijk de verschillende verwijten die de vrouw de tandartsen maakt.

Uit het deskundigenrapport volgt dat de tandartsen voldoende zorgvuldig en in overeenstemming met de destijds geldende professionele standaard hebben gehandeld, de wensen van de vrouw en haar beperkte budget daarbij in aanmerking nemend. Die conclusie neemt de rechtbank over. En eveneens met de deskundige is de rechtbank van oordeel dat het stopzetten van de behandeling door de vrouw en het kiezen voor een andere vervolgbehandeling elders, een complicerende eigen keuze van de vrouw is geweest die niet aan de tandartsen is toe te rekenen. De diverse verwijten die de vrouw de tandartsen maakt, treffen geen doel of komen niet vast te staan.

Ten aanzien van het informed consent concludeert de rechtbank dat er op basis van het voorliggende niet van uit kan worden gegaan dat de tandartsen op een afdoende manier hebben voldaan aan de informed consent-verplichtingen jegens de vrouw. Dat kan volgens de rechtbank echter in het midden blijven. De vrouw stelt dat zij niet voor de behandeling zou hebben gekozen indien zij op voorhand juist en volledig zou zijn geïnformeerd. In het kader van de op haar rustende stelplicht acht de rechtbank dat, in het licht van het deskundigenrapport, onvoldoende. Het had op de weg van de vrouw gelegen om bij conclusie na deskundigenbericht haar stelling, dat zij zou hebben afgezien van de behandeling, nader toe te lichten en te concretiseren. Dat heeft de vrouw niet gedaan. Dat betekent, aldus de rechtbank, dat ook bij schending van de informed consent-verplichting niet ervan uit kan worden gegaan dat dat tot enige schade heeft geleid, omdat niet is komen vast te staan dat de vrouw bij een correcte voorlichting voor geen of een andere behandeling zou hebben gekozen.

De rechtbank wijst de vorderingen van de vrouw af.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Rb. Amsterdam 3 augustus 2022, ECLI:NL:RBAMS:2022:4909, GZR 2022-0204

[2] Rb. Amsterdam 1 februari 2023, ECLI:NL:RBAMS:2023:442

[3] Cursief rechtbank, RW.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 14-08-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:5349

Zaaknummer: 686831

Rechters: R.H.C. van Harmelen

Advocaten: R.M.T.A. Saes, J.E. van de Wint en C.W. Gijsbers

Wetsartikelen: